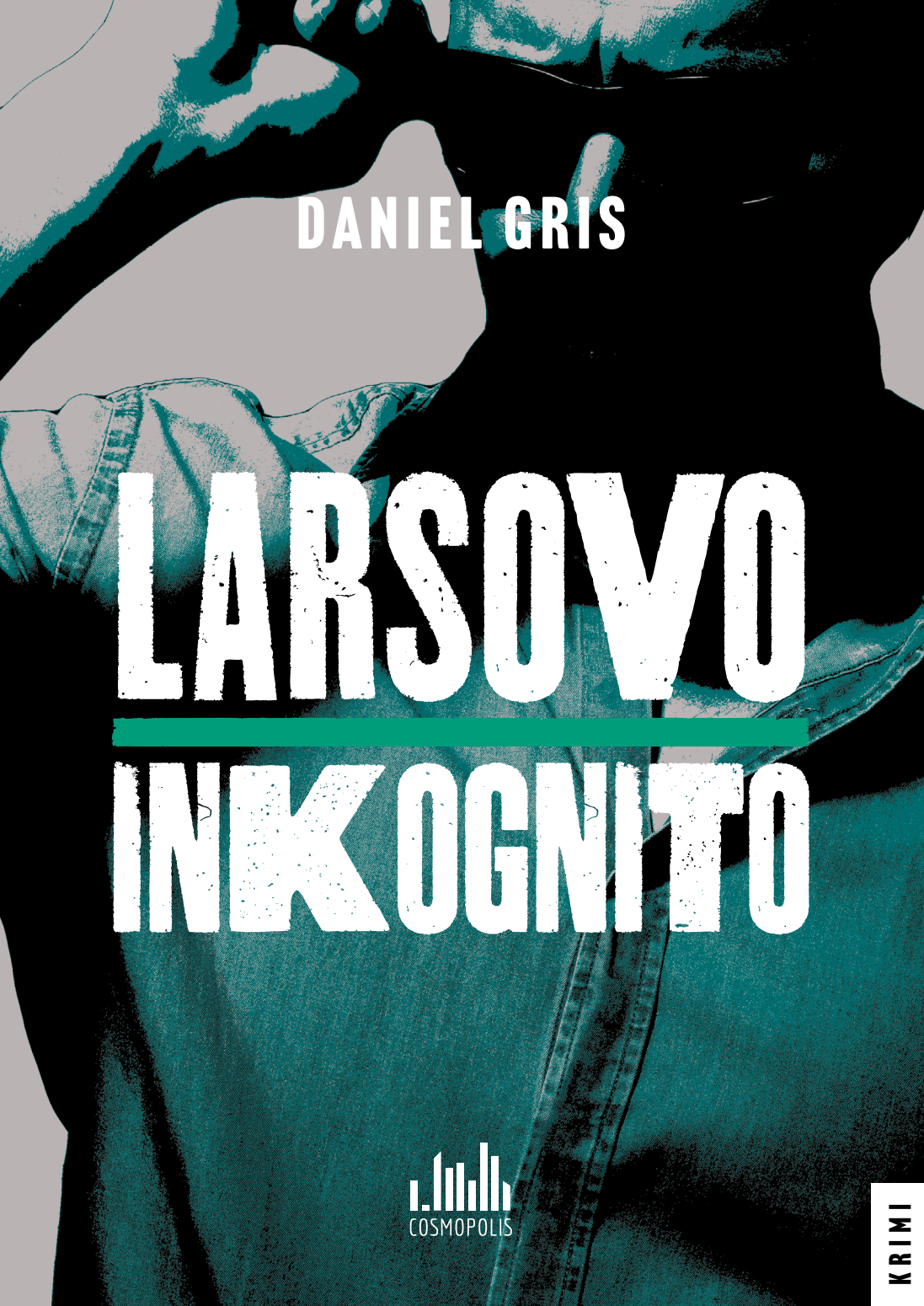
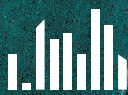

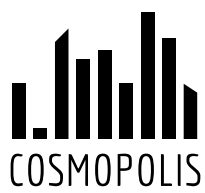

DANIEL GRIS

LARSOVO INKOGNITO

COSMOPOLIS

KRIMI

DANIEL GRIS

LARSOVO
INKOGNITO

© Grada Publishing, a. s., 2025

© Daniel Gris, 2025

ISBN 978-80-271-5500-2

KAPITOLA PRVNÍ

PAN REZAVEJ

Říká se, že zrzaví lidi nemaj žádnou duši. O blbečkovi pod mýma nohama to rozhodně platilo, právě jsem ji z něj totiž vymlátil. Samozřejmě ne úplně, protože jsem si s ním ještě potřeboval popovídat.

Taky se říká, že zrzavý lidi nemá nikdo rád. Tomu bych tak úplně nevěřil, znám pár hezky tvarovanejch rudovlásek, co jsou celkem oblíbený. Nejspíš se to vztahuje jenom na chlapy, což považuju za příhodný. Ještě jsem nepotkal zrzouna, kterej by mi byl sympatickej.

Třetí a poslední moudro praví, že člověku je bližší košile než kabát. Převeďeno do mý řeči jde o to, že si málokdo nechá dát výprask, když by ho moh schytat radši někdo jinej. A právě na tohle jsem spoléhal u Pana Rezavýho. On sice už svý dostal, ovšem oba jsme věděli, že ve finále by to mohlo bejt daleko a daleko a daleko horší.

Ten chlap měl samozřejmě nějaký svý občanský jméno, ale to mě ani v nejmenším nezajímalo. Ocejšoval jsem si ho po svým, stejně jako celou jejich bandu.

Timur, Putin, Sandokan, Ronaldo, Homer, Fantomas a Pan Rezavej. Ne že bych snad neměl pamatováka na oficiality, ale takhle jsem se mezi nima orientoval nejlíp. Všichni měli kořeny někde na východě, jejich ctěný rodičové sem nejspíš kdy si přišli za prací, ovšem pro mladý už je tohle město domov. A oni se rozhodli, že v něm začnou kralovat ohněm a mečem, což jsem jim hodlal překazít.

Proč? Protože mám svý město rád, tak proto. I když uznávám, že kolikrát není o co stát. Vždyť to znáte. Prvního dne Bůh uhnácal nebe a zem, a řek si, že to je dobrý. Druhého dne stvořil oblohu a taky to bylo dobrý, třetího dne pak trávu a stromy, potom slunce a měsíc a zvířata... A tak to šlo dál a pořád to bylo dobrý, dokud neměl sedmýho dne odpočívat. Jenže jemu se odpočívat nechtělo, taky se asi trochu nudil, takže toho posledního dne stvořil tohle město. Nejspíš mělo jít o biblickej sociální experiment či co, jenže se mu trochu vymknul. Aspoň tak to vidím já. Připadá mi, že je tady všeho až moc. Moc betonu, moc špíny, moc agrese, ale taky přepychu, lhostejnosti a tak dále. Ale možná se mýlím, třeba je to tady nachlup stejný jako všude jinde a jedinej rozdíl spočívá v tom, že vůči tomuhle městu chovám ochránářský pud, protože jsem se v něm narodil. Takže kdo ví?

Ačkoli... Kdyby šlo jen o mý město, třeba bych věci, který se tu semlely, bral s větším nadhledem. Aspoň trochu. Možná bych si řek, že nemá cenu lámat si hřbet kvůli bandě lidí, co za to beztak nestojí.

Jenže ono je všechno vždycky složitější, jinak by to nebyla sranda, že jo.

Problém s Timurem a jeho partou spočíval v tom, že vztáhli svý zpotvořený a nenechavý ruce na mý blízky. A udělali to tím nejhorším způsobem, na jakej se dá přijít. Těžko proto mohli doufat, že já k nim budu shovívavej. Pochopitelně ani nevěděli, že vůbec v něco doufat mají. Netušili totiž, že se k nim blíží tornádo přezdívaný Lars. Neměli ánung, že jim někdo takovej už skoro dejchá za krk. Proč? Protože Lars je přece na zaslouženým odpočinku, ne? Rozvalenej na lehátku kouká na moře, popíjí k tomu ouzo a po svým bejvalým životě už ani nevzdechne. Takovejch roků honil darebáky všech možnejch barev a specializací, šmíroval nevěrný manželky a nasazoval kvůli práci kejhák, že mu teď ten jeho malej kousek pláže nemůže nikdo vyčítat.

Jo, takhle nějak to bylo. Pár měsíců jsem si žil jako v ráji, nebo aspoň dost podobně. Skoro jsem zapomněl, že skutečnej svět není jen písek, drinky, cikády a západy sluníčka nad mořem. Skutečnej svět je promořenej parchantama, který dělá ostatním ze života peklo. Parchantama, jako byl například tuhle ten zrzavej blbec.

„Vstávej, hovado!“

Odjakživa věřím na čínskou medicínu, na čakry a vzájemný propojení tělesnejch orgánů. Třeba že když někoho nakopnete špičkou boty do žeber, začne líp slyšet. A zafungovala i teď, chlap na zemi se okamžitě začal sbírat a mžoural

na mě koutkem pravýho oka. Víc než ten koutek mu z něj nezbyl, podlitiny a otoky mu zabíraly většinu jeho nesympatického kukuče.

Sáhnul jsem do kapsy a vyndal plastový proužky s očkem a pravidelnejma hrbolkama. Samozřejmě že obvykle nedám dopustit na poctivej kov, jenže v posledních dnech jsem potřeboval mít lehkou chůzi a především bejt nenápadnej, takže jednorázový pouta se ukázaly jako jasná volba. Chlapovi jsem svázel ruce za zády a pak jsem kejvnul k otevřenému kufru auta.

Ani necek a vlezl dovnitř. Uměl si spočítat dvě a dvě, v tomhle případě fakt, že kdybych ho chtěl sejmut, udělám to tady a teď, tudíž mám nejspíš v plánu ho ušetřit. Jeho šance, že se jednou dočká dětí a vnoučat, pokud už je náhodou nemá, byla přímo úměrná tomu, jak bude rychlejší a úslužnej.

Zabouchnul jsem kufr, nastartoval a nenápadnej šedej Ford vyrazil na místo, kde si toho pána na nějakou dobu uskladním. Na jak dlouhou? Mno... Na některý otázky je těžký takhle z jediný vody načisto odpovědět.

A taky už jsem musel pryč, protože Murphyho zákony v tomhle městě platěj dvojnásob. Nedivil bych se, kdyby se takhle v noci odněkud vyloup mileneckej páreček. To jsem fakt nemoh potřebovat. Proč? Protože já přece v tuhle chvíli srkám drink s paraplíčkem kdesi daleko na pláži, pamatujete?

Tady jsem inkognito.

Tak moc inkognito, jak jenom jeden zuřivej chlap může bejt.

KAPITOLA DRUHÁ

AŤ SEŠ KDEKOLI, ZŮSTAŇ TAM

Moře, pláž, ouzo a malej domek pod olivovým sadem.

Ptáte se, jak k tomu obyčejnej chlap jako já přijde? Bylo i nebylo to snadný. Před lety, když jsem nadobro svlíknul policejní uniformu, jsem si potřeboval srovnat mozek, celej pokroucenej z paragrafů, předpisů, zlodějíčků, pasáků, mrtvol a podobnýho balastu. Vyrázil jsem do světa, aniž bych měl přitom jakejkoli plán, vytyčenej směr anebo aspoň tucha, co, kam, jak a proč. Po nějaký době jsem se ocitnul v Řecku, kde mě při autostopu nabral jeden hluchej dědek a odvezl mě do svý vesnice. Prý myslel, že jsem něčí příbuznej. Nijak ho nezarazilo, že nemluvim jejich jazykem, že nejsem dostatečně snědej a že se ani zdaleka nepodobám nikomu ve vsi. Prostě se rozhod udělat dobrej skutek bez ohledu na to, jestli o něj stojím. Když pak vyšlo najevo, že o mně nikdo z místních nic neví, poslal mě skrz jeho sad k moři. Posunkama mi naznačil, že tam najdu prázdněj dům, tak ať se na noc uložím. Ráno se prý uvidí.

A taky že se vidělo. Nikdy v životě jsem se nevyspal líp. Při padalo mi to, jako když večer zavřete jednu knížku a druhej

den pak otevřete jinou, s novým příběhem a odlišnýho žánru. Něco skončilo a něco jinýho začalo, ten tvrdej spánek byl předělem dvou životních etap.

Stavrosovi, jak se dědek jmenoval, jsem pak rukama nohama vysvětlil, že musím pryč, ale určitě ještě někdy přijedu. Pokrčil rameny, nejspíš mu to bylo fuk. Vrátil jsem se za několik měsíců a domek si od něj na chvíli pronajal. Totéž jsem udělal další rok a další a další a další. Pokaždý jsem dorazil kolem Vánoc a zůstal tři čtyři tejdny. Vesnička na úpatí hor a přitom na dohled od moře byla mým protijedem na otravu ze života, kterej jsem vedl v upachtěným velkoměstě kdesi na druhým konci Evropy.

Celý ty roky, kdy jsem tam jezdil jako host, jsem si ale sliboval, že až našetřím středně velké pytel zlatáků, od starýho pána ten bílej domek s modrejma okenicema koupím. Což se stalo před pár měsícema, kdy jsem se rozžehnal nejen se svým městem, ale taky s prací, která mě živila. Došlo k tomu za okolností, který s sebou přinesl život, já sám tak razantní změnu nechystal. Vlastně jsem nechystal žádnou, ale jak se říká, seznamte boha se svými plány, a on se vám vysměje tak, až si užene kýlu.

Vlastně jsem si nežil špatně. Měl jsem slušnej malej byt s terasou ve čtvrti, kde se v noci chlapi nemusej bát o šrajtofli a ženský o poctivost. Moje práce soukromýho očka, kterou jsem začal dělat po skončení policejní kariéry, mi přinášela adrenalin, zábavu a přiměřený peníze. Ale především jsem s kámošem

Gregorem spoluvlastnil bar, jakejch už moc nenajdete. Pár malejch stolů, filmový plakáty a rocková muzika, to celý v unikátní kombinaci vyšperkovaný domáckou atmosférou.

Tohle všechno jsem pak ale ze dne na den opustil. Moh za to můj poslední kšeft, kterej se krapet zvrtnul, a do poslední chvíle nebylo jasný, jak to pro mě celý skončí. Naštěstí to výjimečně nedopadlo tou podělanou stranou nahoru, takže jsem si přišel na slušnou vejplatu a zařídil si neomezeně dlouhej pobyt na sluníčku a s kotníčkama ve sláný vodě. Jenže jak to tak bejvá, každej líc má i svůj rub. Ten bílej domek pod olivovým sadem pro mě bylo svým způsobem vyhnanství. Po tom úžasným posledním kšeftu jsem se totiž musel z města vyparit. Aspoň na čas. Nezůstal tam po mně kámen na kameni a spousta lidí byla hladová po tom, aby si se mnou srovnala účty. V tu chvíli se víc než hodilo, že se můžu vrtnout někam, kde mě nikdo nenajde. Přitom jsem se ale musel vzdát asi tý nejcennější věci, kterou jsem kdy měl. Svýho podílu v baru. Když už jsem chystal nechat svýho restaurátérskýho partáka ve štychu, bylo jen správný, aby se stal svým vlastním pánem. Ten bar jsme přitom kdysi vykutali z ničeho a zařídili si ho přesně podle společnejch představ. A teď zůstal Gregorovi. I když já tam budu mít už navěky svoji židli u svýho stolu hned vedle pultu.

Říkají mi Lars.

Vlastně mi tak říkali tam doma ve městě. V týhle řecký díře jsem pro všechny David, což je mý skutečný jméno. Jednu svoji

identitu jsem nechal za horama, do druhý jsem vklouznul jako do vyšlapanejch bot. Žádněj problém, protože takhle nějak to vedu celej život. Ve svý práci jsem totiž musel bejt chameleon. Sledovačky, šmírování, shromažďování informací, u ničeho z toho by člověk neměl bejt vidět. A když už vidět je, tak s pozměněnou vizáží a pod cizím jménem. Jen tak je totiž možný dožít se v týhle branži důchodu.

Říkali mi Lars a bylo to fajn. Bylo to cool, bylo to skvělý a prďácký.

Jakožto David jsem si ale časem čím dál víc připadal jako nedokonalá kopie Larsovy nedokonalý kopie. Na plnou hubu řečeno, přišla doba, kdy mě moje identita řeckýho vidláka pomalu začala štvát. Slunce pálilo čím dál víc, moře bylo slanější a slanější, ouzo mi už lezlo krkem a každá cikáda řvala jako hroch s natrženou prdelí.

Mno...

Rouhej se a pánbů si tě všimne. Chytne tě za flígr, vymete s tebou ty nejhnusnější kanály a pak tě nechá stát někde před zrcadlem. To aby ses na sebe kouk a uvědomil si, jak velkej seš vůl.

Někdo chytřej kdysi řek, že kdyby se každej staral sám o sebe, bylo by o všechny lidi na světě postaráno.

Svatá pravda, až na to, že některý vychcánci si ji vyložili po svým. V jejich interpretaci to znamená, že se o sebe staraj na

úkor jinejch. Začíná to nejspíš už ve školce, kdy jejich malý mozečky dojdou k závěru, že jim patří autíčka a barbíny ostatních. V dospělosti si potom k těm skutečnejm autům a živejm barbínám samosebou přiberou ještě další věci.

S takovejma lidma mám celoživotní problém. Nejsem sice žádněj arbitr spravedlnosti, protože i já se často pohybuju za hranou, ale vyznávám teorii, že zákony silnějšího se maj aplikovat jen v zájmu dobra. Ať to zní jakkoli pateticky.

Ovšem nečekal bych, že tyhle věci budu muset řešit na tom nejdylitějším místě na světě, v proutěným křesle na zápraží malýho bílýho domku s výhledem na moře.

Ale popořádku.

Ten den začal jako každej jinej. Vzbudilo mě slunce, který se do baráku dralo škvírama v okenicích, pak jsem si šel zaběhat po liduprázdný pláži a po snídani jsem vyrazil do vsi poptat se místních, jestli něco nechtěj ve městě. Potřeboval jsem jet pro nějaký nářadí, prkna a hřebíky, abych opravil pár věcí, a už jsem si zvykl, že vždycky rovnou obstarám nákupy i pro ostatní. Po dopoledni stráveným v hobby marketu a na trhu a po obědě v jedný taverně jsem se pustil do práce, když mě najednou vyrušil telefon.

Přesněji řečeno mi pískla zpráva.

Zatlouk jsem zbývající hřebíky, utřel si ruce do kusu hadru, vzal mobil do dlaně a pak...

A pak najednou už nic nebylo jako dřív.

Koukal jsem na displej a viděl, že mi píše Sára. Asi

nejkrásnější ženská, co znám, taky chytrá, vtipná a tak dále, jen s tou jedinou chybičkou, že není na chlapy. Tudíž ani na Larse. Znali jsme se už roky, vypili spolu dva rybníky chlastu, a navíc jsem jí při odjezdu do Řecka nechal svůj byt. Sára totiž rekonstruovala dům a potřebovala se někam vrtnout, a kam jinam než ke mně? O pár měsíců pozděj už bydlela zpátky ve svém, ale občas mi zavolala nebo napsala, abych úplně nevypad z obrazu.

Tentokrát ale Sářina zpráva neobsahovala žádnéj text, jen fotku. Obrázek, kterej mi do žaludku zabodnul ledový kopí a uvnitř jím několikrát otočil. Když jsem předtím říkal, že první noc v tomhle domku byla zlomem v mém unaveným životě, tak teď jsem koukal na něco, co ho mělo definitivně překlomit zase na jinou stranu.

Na tý fotce toho moc nebylo, vlastně jen přízemí jednoho činžáku v jedný obyčejný ulici. Cihlový zdi, výloha a dveře s bytelnou mříží. Jenže zdi byly očouzený kouřem, výloha vytlučená, dveře rozštípaný a uvnitř lautr všechno spálený na uhel. A na tuhle apokalypsu shora shlížel pokroucenej vývěsní štít s nápisem *Exil*.

Ledový kopí v mém žaludku se znova protočilo a najednou mi mrazem začalo brnět celý tělo. Několik dlouhejch vteřin jsem stál, jako by mě někdo zatlouk do podlahy, čas letěl a zároveň se loudal, což mělo za následek moji podivnou paralýzu.

Jasně, že jsem v životě viděl daleko horší věci. Daleko hnusnější. Uslintaný feťáky, kterej zoufale sháněj dávku. Vysloužilý

štětky, který stejně zoufale sháněj prince na bílým koni nebo aspoň kunčofta, co zaplatí. Taký třeba mrtvolý ve stavu, jako kdyby je vyplivnul mlýnek na maso. A tak dále. Viděl jsem toho fakt hodně, ale skoro žádná z těch věcí se mě nedotýkala osobně. Narozdíl od zdemolovaného *Exilu*.

Než jsem se rozhoupal, abych Sáře zavolał a řek si o vysvětlení, telefon začal dělat randál a na displeji se objevilo její jméno. Ani se nezdržovala pozdravem.

„Viděls to?“

Mý mlčení si vyložila správně, takže pokračovala další jobovkou.

„Gregor je ve špitále.“

„Cože?!“

Teprve zpráva o mém jednookém příteli mi vrátila hlas.

„Skončil na jipce. Je dost možný, že budeš muset přilítnout na pohřeb.“

Další ledový kopí do mejch útrob, další mrazení v pajšlu, další paralýza.

Co to se mnou sakra je? Tohle přece nejsem já! Nebo snad jo? To se mnou udělalo pár měsíců poflakování na pláži? Už jsem se tak někdy cejtil? Jako ubožák s nohama přibítejma k zemi a koulema v cizí hrsti? Možná před pár lety, když mi poldové ukázali fotku černovlasýho maníka, kterýho někdo sejmul a pak hodil do vody jako nějaký odpad. Dan, kluk, který pro mě občas pracoval. Veselej, hravej, a hlavně čistej. Nikdy nikomu neublížil, jen prostě dojel na to, že byl v holportu

zrovna se mnou. Přesto mi nebyl tak blízký jako Gregor, jenže to nemůže být skoro nikdo. Danova smrt mě zasáhla, ovšem když ji na mě vytasili, zachoval jsem chladnou hlavu. Aspoň navenek. Věděl jsem, že nesmím ztuhnout, protože to bych pak byl k ničemu. Pralo se to tehdy ve mně, ale nikdo to nesměl poznat. A taky nepoznal. Jenže tehdy bylo tehdy a já byl v nejlepší a nejtvrďší verzi sebe sama.

Ted' by si ale i naprostý jelito všimlo, jak jsem otřesený. Vypálený bar se dal se skřípěním zubů nějak snýst, ale Gregor na jipce?! Co se mu, sakra, muselo stát, že skončil takhle?

A přesně na to jsem se Sáry zeptal, když mě konečně můj anděl strážný nakop do zadku a probral k životu.

Jenže Sára toho moc nevěděla.

„Nevím, co přesně se stalo. Jdou řeči, že mu chtěl *Exil* někdo sebrat, ale bůhví... Budeš se muset poptat jinde.“

Rány na solar přicházely jedna za druhou, s každou další větou nová. Gregorovi chtěl někdo sebrat *Exil*? Tak proč ale, krucinál, nezavolať!

„Seš tam, Larsí?“

Stál jsem s otevřenou hubou a přitom neschopný slova, až se Sára lekla, co se děje.

„Jo, jsem tady.“

„Přijedeš?“

Jestli přijedu? Co je to za otázku, sakra?! Samozřejmě, že jo!

Jenže ještě předtím budu muset zjistit, do jaký situace se hodlám vrátit. Do jakých kulis. A jak vypadá bitevní pole.

Protože ne všechny návraty bejvaj snadný. A ne každěj se povede. Poslední, co bych potřeboval, by totiž byla postel s hadičkama hned vedle Gregora.

Došlo mi to o chvíli pozdějc a došlo mi to v celý svý obludnosti. Myslím odpověď na otázku, proč mi Gregor nezavolał a něco neřek.

Koukal jsem na displej mobilu a hulákal na celej dům.

„Sakra! Kurva!! Do háje!!!“

Samozřejmě to tam bylo, zmeškanej hovor starej několik dnů. A taky zpráva, kterou jsem tehdy přečet, ale nějak se mi asi vykouřila z hlavy.

Čau Larsi, ozvi se, až budeš moct.

Jedno i druhý jsem totálně zasklil. Předevčírem jsem si udělal menší výšlap do kopců a mobil nechal doma na stole. Když jsem se pak vrátil, pro změnu blbnul signál, takže jsem volání odložil na pozdějc. Načež přišla noc, druhej den jsem měl nějakou práci, dneska od rána totéž, no prostě...

No prostě jsem debil. Korunovanej vůl. Parťák na pytel.

Zíral jsem na displej, kterej mě usvědčoval z ignorance jako nějakěj korunní svědek mýho selhání. O čem jiným se Gregor chtěl bavit než o problémech s *Exilem*? Krátce poté, co jsem vypad z města a nechal za sebou spálený mosty, jsme si volali skoro obden. Pak jednou týdně. Potom příležitostně, jak to vyšlo, vždyť jsme už měli oddělený životy, každěj na jiným

konci světadílu. Nemuseli jsme se slyšet co chvíli, chlapi se přece nevykecávají. Stačí jim, že vědí, kde ten druhý zrovna je. A že se na něj můžou spolehnout.

Až na to, že právě tuhle jednoduchou věc jsem naprosto podělal.

Takže co teď?

Co jinýho než volat, volat a volat.

Diář každýho soukromýho očka obsahuje kontakty na škále od těch nejčistších až po mírně, středně anebo hodně špinavý. To podle prostředí, ve kterým se ten kterej dotyčnej pohybuje nejčastěj. Já jakožto bejvalej polda jsem měl čísla spíš na slušný chlapy, ale pár dacanů by se taky našlo. Možná víc než pár. Nejdřív jsem se ale chystal zavolat těm čistejm.

A rozhod jsem se jít rovnou nejvejš.

„Čau Marty!“

„Larsi! Rád tě slyším!“

O tom, že by mě rád slyšel, se dalo s úspěchem pochybovat. Ale z lidí, který jsem u policie znal, byl Marty nejvýš. Hlavoun, co má pod sebou několik detektivních part. Kdysi dávno jsme spolu začínali, roky a roky dozadu. Marty mi ze starý známosti občas řekne pár věcí, který mě zajímaj, a já se mu pak revanšuju způsobem, kterej zajímá zase jeho. Někdy materiálně a jindy třeba tak, že se s ním podělím o výsledky svý práce, a Marty si pak připiše zásluhy. Není to nic proti ničemu, takže mi to nevadí, a proč by mělo?

Ale když mi teď řek, že mě rád slyší, stejně jsem se jen ušklib.

I když mu totiž z naší spolupráce kapalo, stejně by asi byl radši, kdyby mě neznal. Často bruslím za hranou, z podstaty své práce se někdy namočím do marastu, prostě jak Marty kdysi řek, jsem toxickéj. Dřív nebo pozdějc se proto může stát, že lidem, který se mnou pečou, začne hořet koudel u zadku. Když jste obyčejnej policejní čičmunda, dá se to riziko snýst, jenže jako šajba s velkou kanceláří a pohodlnou židlí se případnejch problémů bojíte jako čert kříže. A přesto mi to Marty obvykle zvedl. Ne z vrozený dobroty, ale protože věděl, jak dokážu bejt neodbytnej. Hlučej telefon pro mě obvykle není odpověď.

Akorát jsem mu teď nemoh oplatit jeho zdvořilostní frázi, když řek, že mě rád slyší. Protože já ho slyšel nerad. Naopak bych byl šťastnej, kdybych mu nemusel volat vůbec.

„Máš se, Larsi? Že se vůbec ptám... Štětky v bikinách v ceně, že jo?“

Marty měl zkreslenou představu o tom, jak to v mém útočišti vypadá. Ale nechal jsem ho při tom, neměl jsem čas ani náladu mu něco vysvětlovat.

„Jo, mám se. Zato u vás to prej stojí za vyližprdel.“

„Co přesně myslíš, Larsi?“

„Co asi? Přece *Exil*.“

Na druhým konci linky, kdesi na druhým konci Evropy a druhým konci životních starostí se rozhostilo sedmivteřinový ticho.

„Jo tohle...“ Slyšel jsem, jak si Marty povzdychl. Aby ne, když toho v tom baru na účet podniku tolik vypil.

„Řekneš mi, co se stalo? Dostal jsem jen fotku zničenýho baráku a k tomu info, že to má Greg nahnutý.“

A zase ticho. Jako by si potřeboval seskládat souvětí tak, aby ani jedním slůvkem nešláp vedle.

„Moc toho nevím, Larsi. Aspoň ne takhle z fleku, musel bych probrat zprávy z bojiště. Ale vypadá to na výpalný.“

„Vypadá? Jen vypadá?! Sakra, Marty! Tyhle věci končeš u tebe na stole, a i kdyby náhodou ne, tak o nich s ostatníma hlavounama žvaníte v kuchyňce u kafe. Tak mě nelakuj blábolama, který máte přichystaný pro novináře!“

Možná jsem vyjel až moc prudce. Moc nerudně a vztekle. Ale nemoh se mi divit a taky se nejspíš nedivil. Dřív mi občas řek, že na *Exilu* visím, jako by byl můj. Nemoh tušit, že trefil skoro do černýho. Že jsem většinovej tichej společník. Protože tohle bylo jen mezi Gregorem a mnou. Ale teď už na tom ani nezáleželo, po mém odjezdu patřil celej *Exil* jen Gregovi. Jenže citová investice, kterou jsem do našeho podniku kdysi vložil a celý roky ve mně zůstávala, nešla jen tak spláchnout.

„Neříkám, že se nic neděje, Larsi, ale nemůžu vědět všechno! A tenhle tón si vyprošuju, sakra! Nejsem žádněj tvůj poskok!“

Marty překvapil, protože tohle bylo asi poprvý, co mě takhle seknul. Nejspíš proto, že jsem nebyl v dosahu. Ale třeba jsem to fakt přepísk.

„Sorry. Ale vzal mě ten Greg, tak je to snad omluvitelný.“

Kajícnej Lars není něco, co byste viděli denně, a Marty to věděl.

„Tvýho kámoše je mi líto. Jenže tomu pomůžou jen doktoři, my dva těžko.“

„To já sakra chápu. Ale neznamená to, že mě přestane zajímat, co se mu stalo.“

Mlčeli jsme. Marty se rozmejšlel, co všechno říct, a já čekal, až to udělá. Hřiště bylo vykolikovaný a tentokrát jsem tahal za kratší konec.

„Vypadá to na novou bandu, chlapi původem z východu. Moc toho nevíme a hned tak vědět nebudeme. Jako obvykle nechce nikdo mluvit a teď po vypáleném *Exilu* to bude ještě horší. Znáš to sám. Co někdo oficiálně neoznámí a nepodepíše, to se nestalo. Nikdo normální proti nim nepůjde.“

Musel jsem Martyho upozornit na zjevnej fakt, že jeden takovej se asi našel. Greg.

„A jak skončil?“

Jo, skončil na hadičkách. Některý věci maj stejnou zákonitost, jako že jedna a jedna jsou dvě.

„Co máš v plánu, Larsí?“

Co mám v plánu? To jsem nevěděl ani já sám. Ale i kdyby jo, nikomu bych to neřek. Dokonce ani lidem, kterejm bezmezne věřím, což Marty rozhodně nebyl.

„Jen zjišťuju, co se stalo. Plány? Zatím žádný. Jestli někdy nějaký budou, dozvíš se to jako první, Marty. Slibuju.“

„Tak jo.“

Ať už si myslel cokoli, moudře se rozhod to nerozebírat.
O čem neví, to nemusí řešit.

Nezbývalo než se rozloučit.

„Měj se, Marty.“

„Čau, Larsi. A pamatuj, že na pláži a s drinkem v ruce to rozhodně není špatný. Já jen, abys na to nezapomněl.“

Jako bych to nevěděl. Ale nejspíš neodolal dát mi dobře míněnou radu. Pak zavěsil.

Podrbal jsem se ve vlasech.

Co mám v plánu? To se ještě uvidí.

Podrbal jsem se ve vlasech?!

Jo, přesně to jsem udělal. Měl jsem totiž fakt vlasy. Když jsem odjel z města, nějak intuitivně jsem změnil imidž. Zčásti proto, že mě hledalo pár ostřejších kluků, ale to nebyl jediný důvod. Taky jsem si řekl, že když začínám novou životní etapu, možná je načase zkusit ukročit stranou i v jinejch věcech. Takže jsem shodil vousy, ať se moje brada zase po letech podívá, co je na světě novýho. Ať se na řeckým sluníčku i se zbytkem huby trochu opálí. Zároveň s tím jsem si přestal holit hlavu. Možná jsem potřeboval zjistit, jestli budu mít vlasy pořád hezky hnědý jako dřív, anebo už to bude pepř a sůl. Vyšlo to tak napůl.

Zkrátka a dobře, kdyby mě teď potkal někdo na ulici v mém městě, nejspíš by mě minul bez pozdravu. Už jsem nebyl ten

vousatej a holohlavej ranař, co se na každýho preventivně mračí, ale obyčejnej chlap středního věku, kterej mezi ostatní zapadne tak snadno, jako by tam patřil odjakživa.

Když mě v mý nový úpravě uviděl dědek Stavros, řek mi, že vypadám o dost mladší. Jenže i Stavrosově vnučce už je asi osmdesát, takže jeho úsudek není zrovna kvalifikovanej. Každopádně i kdybych mladší nevypadal, rozhodně jsem se tak cejtil. Teda aspoň do chvíle, než jsem uviděl fotku vypálenýho *Exilu*. A než jsem se dozvěděl o Gregovi. Najednou jako bych zestárnul o dvacet let.

Nemoh jsem si nevzpomenout na to, jak jsme se kdysi dali do řeči. Naše občasné setkávání pozdějc jaksi samospádem přešlo v dlouholetý přátelství. Greg tehdy ještě barmanil jinde a já tam chodil relaxovat, dokud si mě jednoho dne nepodali nějaký vágusové. Když už jsem prohrával na body, přeskočil ten chlapík pult a z tý šlamastyky mě vysekal. Z barmana se tak stal můj známej, ze známýho kámoš a z kámoše nakonec i byznysovej parták. *Exil* byl náš společnej nápad a srdeční projekt, kterej měl trvat přibližně do nekonečna. Že jsem z něj musel vyskočit, je jiná věc. Nepodstatná. Vlastně detail. Protože kdybych za Gregorem kdykoli přišel s tím, že chci svůj podíl zpátky, ani bych to nestačil doříct, a měl bych ho.

Až na to, že teď už není co dělit. A bůh ví, jestli si s Gregem ještě někdy promluví. Jestli by vůbec vnímal, co říkám.

Po rozhovoru se Sárrou mě napadlo zavolat jeho ženě, jenže jsem to neudělal. Jednak jsem ji pořádně neznal. S Gregem se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Larsovo inkognito**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.